

værdig i hendes Øre. Men Jytte var en Gaade, som vistnok ingen nogensinde kom rigtig tilbunds i.

Jytte tænkte et Øjeblik paa at gøre Veninden et fortroligt Spørgsmaal om noget, som hun ikke havde kunnet faa sig til at tale med sin Mor om. Forleden Morgen, da hun stod op, havde hun pludselig følt sig utilpas, og da hun saae sig i Spejlet, havde hun været hvid som et Spøgelse. Dagen efter gentog Tilfældet sig, og hun havde siden gaaet i en næsten uudholdelig Spænding.

Da det kom til Stykket, kunde hun dog heller ikke overvinde sig til at betro sig til Meta, fordi hun endnu ingenting havde sagt til sin Mand. Karsten satte ikke Pris paa Børn. Af den Grund havde hun ikke villet sige noget, før hun var fuldkommen sikker i sin Sag.

„Det er sandt!“ udbrød Meta, da hun stod i Dagligstuen med Overtøjet paa. „Det maa jeg dog fortælle dig . . . Kender du en Godsejer Ditmer eller Dihmer eller saadan noget?“

Jytte vendte sig hurtigt om imod hende med et spejdende Blik.

„Ja. Hvorfor spørger du om det?“

„Jo, nu skal du høre! Det var engang i Efteraaret hjemme i Jerve. Der kom en fremmed Herre kørende fra Odense og vilde tale med min Mand. Povl var lige gaaet over i Fattighuset for at se til en Patient, og jeg maatte saa sidde og underholde Hr. Dihmer eller Ditmer . . . eller hvad det nu var.“

„Nu sidste Efteraar?“ spurgte Jytte spændt.

„Nej, vent lidt . . . det maa have været i December. For jeg husker, det interesserede ham saa meget, at jeg havde min Brunkagedejg staaende ved Kakkelovnen. Det Syn havde han ikke set, siden han var Barn, sagde han. Han var forresten saa hyggelig. Vi snakkede naturligvis om Egnen derovre, og han fortalte saa, at han i sin Tid var kommen en Del paa Storeholt. Han kendte hele din Familje, ogsaa din Mor og dig. Og saa vidt jeg forstod, havde han ogsaa været rundt og set sig om paa de gamle Steder. Det var en høj Mand med mørkeblondt Fuldskæg. Husker du ham saa?“